

Ljubo solnce je pa slišalo, kako dobri bratci so si bili ti trije metuljčki in kako so živeli v neločljivi edinstnosti. In skozi oblake posije in dež zapodi, pa spet svetlo sije na vrt in na metuljčke. Ne sije dolgo, in že so si osušili perutnice in ogreli telo. In zopet se radujejo metuljčki in se igrajo prav do večera. Potlej pa skupaj letijo domov in zaspijo.

Gnezdo.

Na jablani Janezek
Gnezdo zapazi;
Kar nič ne pomišlja se,
Gori se splazi.

Tu stara dva bliskoma
Tja priletita;
Krog gnezda vrtita se,
Milo ječita:

Oj, drobčkine tičice
V gnezdcu čepijo;
Prežalostno čivkajo
In se bojijo.

»Usmili se, oj nikar
Tičkov ne jemlji;
Svoboda najljubša je
Tičkom na zemlji.«

In Janezek ume ju,
Tičkov se usmili.
V zahvalo so pesmi mu
Lepe drobili.

J. E. Krek.

Stara vrv.

(Krištof Šmid.)

Dva beraška dečka, Videk in Miklavžek, najmeta na veliki cesti staro vrv ter se začneta zanjo trgati in prepirati, da se razlega v hrib in dol. Videk drži vrv pri enem kraji, Miklavžek pa vleče za drugi konec, in drug drugemu jo hoče iztrgati iz rok. Kar se vrv utrga in oba dečka se z veliko silo zvrneta v blato.

Mož, ki je ravno memo šel, jima reče: »Taka se godi vsem, ki so prepirljivi! Za malo, ničasto stvarico